

N:o 84.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 maj 1890.
— — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående utsträckning till samtliga lappområden i riket af gällande förbud mot införsel af spirituosa i lappmarkerna.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 1) utlåtande n:o 14.)
(Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 29.)

Till Konungen.

Genom kongl. bref den 29 november 1839 till konsistorium i Hernösand har införsel och försäljning af bränvin i lappmarkerna förbjudits vid vite af 33 riksdaler 16 skillingar banko och den oloffigen införda eller försälda varans konfiskation, hvarefter genom kongl. bref den 15 december 1848 till generaltullstyrelsen med flere förklarats, att berörda förbud skulle anses gälla icke blott bränvin af säd, potatis eller andra jordfrukter, utan ock de arter af bränvin, som förekomma under namn af konjak, rom och arrack.

Med lappmarkerna förstods emellertid ursprungligen endast de för den nomadiserande lappbefolkningen territoriellt afskilda, i Norrbottens och Vesterbottens län belägna områden, hvilkas gränser uppgingos och bestämdes under förra århundradet, men sedermera har vid afvittringarne inom Jemtlands län mark jemväl i detta län tilldelats

lappbefolkningen och äfven inom Kopparbergs län lära vissa områden för utvidgning af renbetesfjellen i Jemtland komma att för lapparne afsättas.

Under erinran att Eders Kongl. Maj:t i högsta domstolen uti ett till Undersåkers häradsrätt i Jemtland instämtdt mål, deri åtal blifvit mot en person väckt för det han skulle till fjelltrakter inom Undersåkers lappmark af nämnda provins infört bränvin, ogillat åtalet på den grund, att det område, dit bränvinet blifvit infördt, icke vore att till lappmark hänföra, har uti en inom riksdagen väckt motion föreslagits, att Riksdagen måtte i skrifvelse hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, att ofvan berörda kongl. bref om förbud mot införsel af spirituosa till lappmarkerna måtte komma att omfatta alla marker, som äro upplåtna för eller inköpta till lappområden, utan afseende på i hvilken provins lappområdet är beläget; hvarjemte till stöd för denna framställning anförts, bland annat, att ifrågavarande förbud, hvilket tillkommit på begäran af åtskilliga myndigheter i afsigt att stäffa det förderfbringande rusdrycksbegäret hos nämnda folkas samt den låga vinningslystnaden hos en del af den bofasta befolkningen, som drifver handel med lapparna, visat sig synnerligen välgörande i de orter, der detta förbud kunnat tillämpas; samt att tillämpning af de kongl. brefven å befolkningen inom alla de områden, som i Sveriges norra provinser äro upplåtna för lapparna eller af staten till lappmarker inköpta, syntes icke möta hinder, enär gränsen mellan lapptrakt och hemman eller fyllnadsjordar till skattehemman alltid vore gifven och det utan svårighet kunde urskiljas, när till lappområde infördt parti spirituosa vore ämnadt till idkande af olöflig handtering.

Med anledning af berörda framställning och då det synes vara uppenbart att samma skäl, som föranledt förbud mot införsel af bränvin i Norrbottens och Vesterbottens lappmarker, jemväl förefinnas för det föreslagna förbudet mot införandet af denna dryck i öfriga lappområden, får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes förklara kongl. brefven den 29 november 1839 och den 15 december 1848 om förbud emot införsel af spirituosa till lappmarkerna tillämpliga äfven i afseende å de för lapparne inom Jemtlands och Kopparbergs län afsatta land.

Stockholm den 19 maj 1890.

Med undersåtlig vörndnad.
